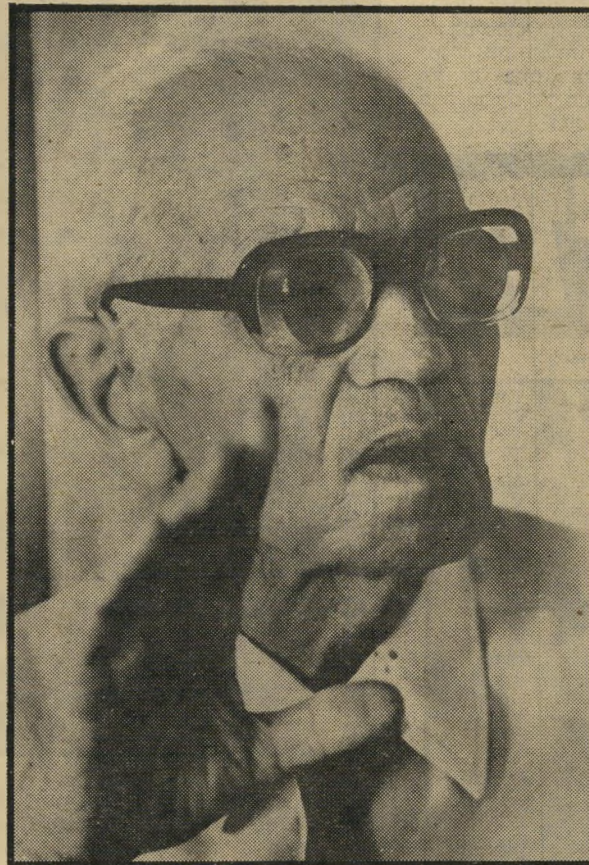
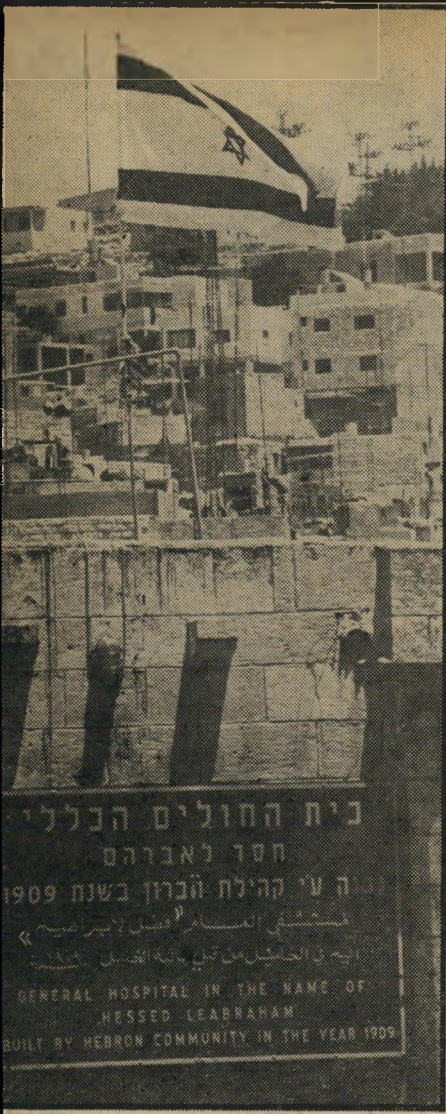

העולם הזה מגילה: הפלישה לבתי חברון

נערכה על סמך טענות כוזבות לבעלות

תרחיית בהבנתו

בניין וחיכה לחולים. אך הם לא באו. חלפו כמה שנים, וכאשר הגיעו עוד תרומות, מבומבי שבהודו, החליטה ה"עדה הספרדית, שהיתה עדת הרוב, להגיש סיף קומה לבניין הישן. וכך היה. בחגיגות חנוכה הבית השתתפו כולם — ספרדים ואשכנזים, יהודים וערבים. וכשתמו החגיגות חיכו במקום לא רק רופא, אלא גם אחיות ורוקח. אך חולים לא באו. כי חברונים מספרים עד היום בגאווה, כי המחלה היחידה שממנה סבלו היתה חום גבוה, והתרופה היחידה שבה השתמשו — שמן קיק. בית החולים נשאר בשממונו, אך כשהיו מגיעים אורחים נדבנים מ"ארצות רחוקות, היו בני המקום אוספים כמה זקנים, מלבישים אותם בבגדי-חור לים ומשכיבים אותם במיטות צחורות.

הדגל
והשלט נקבעו במקום על ידי המימשל הצבאי בשלט לא מצויין כי בית החולים הוא מוסד יהודי.

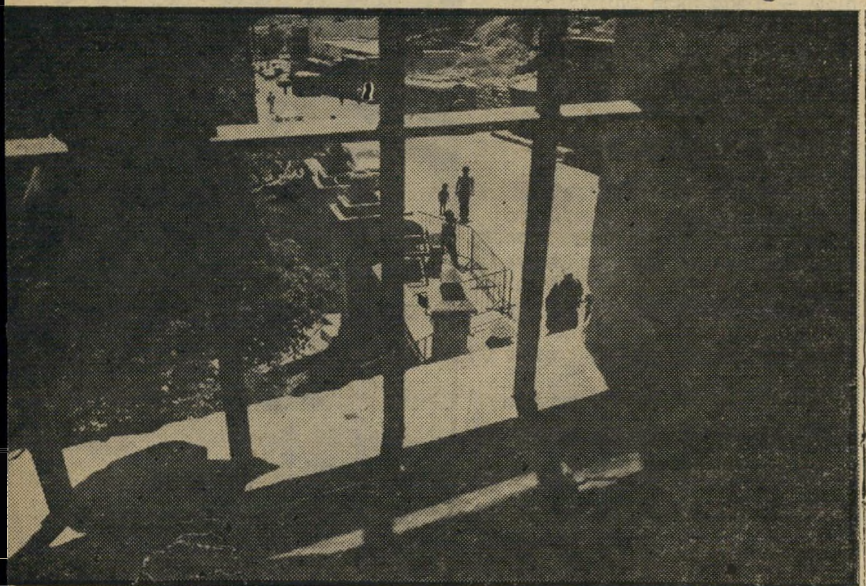
רק אחרי מילחמת העולם הראשונה, כשר התברר שעדת הספרדים מתקשה לשאת בהוצאות המירפאה, הסכים אירגון נשות הדסה בארצות-הברית לקחת את המוסד תחת חסותו. הסדר זה נשאר בחוקפו רק שנים ספורות, עד שלהי 1929. אז התרחש הטבח ביהודי העיר — 67 נהרגו והיתר פינו את העיר, אחרי מאות שנים שבהן נשמרה רציפות היישוב היהודי במקום. יהודי חברון הפכו פליטים והתרכזו ברור' בס בירושלים.

פלוס הפרשים

כ עבור יותר משנה, בתחילת 1931, אירגן חכם ספרדי מילידי חברון קבוצה של כ-160 איש, כולם חברונים (המשך בעמוד 48)

כרוקח בנצרת. היה חייל בצבא התורכי. עורך-דין במיקצועו. משמאל: אברהם פרנקו. בן 83, יליד חברון. כתב, חסון, היה גם הוא רוקח וחיי, שלמד מישפטים וזכה בתואר עורך-דין.

זקני חברון
מימין: יוסף חסון, המתגורר היום בשכונת מקורי-ברוך בירושלים. בן 81, יליד חברון. למד רוקחות ובימי מילחמת העולם הראשונה שימש

אין פקודה לעשות זאת. רק לדבר ולנסות לשכנע. אך הדיבורים ונסיונות השיכ נוע לא הזיזו את הנשים ממקומן. אחת הפולשות, ששמעה את דברי הר חייל מבעד לחלון, קראה בקול: "בזה כוחנו, בזה כוחנו!" החייל היה נבוך, חיך כמבוש, הפי טיר, "מה-אניי-כול-לעשות" והסתלק. הי אשה מן החלון אורה עוז והסבירה בקול: "ידענו שנגד נשים לא יעזו להפעיל כוח, לכן באנו, רק נשים וילדים." חברותיה, שניקצו סביבה, הינהגו בראשן לאות הסכמה. מפעם לפעם שכחו את מלאכת השיכנוע של העיתונאים וניפנו לצעוק על ילדים ערבים, שהתגור דדו ברחוב, בסמוך לבתיהם. "מה אני יכולה לעשות, מלבד לסבול ולשתוק." שאלה דיירת ערביה מן הבית השכן, מבלי שהתכוונה לקבל תשובה. השכנה, מורה במיקצועה, בת למישפחה חברונית מדורידורות, פתחה מעט את סגור-ליבה: "אם אני אעז להגיד להן משהו, או לבקש אותן שלא יפריעו בש"עות הערב, מי יודע מה יעשו לנו. אנחנו מעדיפים לשתוק, כדי למנוע מראש כל התפרצות מצידם. יש לנו כבר ניסיון מר מאד עם האנשים האלה."

רק שמו קיק

ראשיתו של בניין הדסה בשלהי המאה הקודמת. על שטח קרקע, בין רחוב שללי לרחוב שיהא, שנרכש בכסף תרומות שניתנו לעדת הספרדים בי חברון, נבנה הבניין שנועד להיות בית חולים. כאשר הושלם הבניין הגיע לעיר הר דוקטור ורמנס, מפרנקפורט, התמקם במ"קום וחיכה לחולים. אך הם לא באו. מאיר חר יותר הגיע לעיר דוקטור אחר, אנטינו, גם הוא יליד גרמניה. הוא התמקם ב"בית חולים הכללי חסד לאברהם. הן יושבות בפנים

מבעד לסורגים
תושבי חברון הערביים מתבוננים בנשות ספרדיות ארבע שפלו לבניין הדסה ומבלות בו במצב רוח מרוסס. הפולשות משוחחות מעבר לסורגים בצעקות, מרעישות, ומפריעות לתושבי הסביבה.